SPEJDERNES MAGASIN

42. årgang

nr. 4 . april 1958

„MAGASINETS" FOTOKONKURRENCE

Fotograferer du?

Så må du være med i »Spejdernes Magasin«'s store fotokonkurrence.

Fotokonkurrencen bliver i år opdelt i 3 aldersklasser, nemlig klasse A: ulveunger, klasse B: spejdere og skovmænd, og klasse C: rovere og førere. — Konkurrencen omfatter:

Instruktive billeder.
Situationsbilleder fra ture og lejre.
Landskabsbilleder.

Læs i næste nummer om de udførlige oylysninger, herunder præmielisten.

Begynd allerede nu — selv om indsendelsesfristen først udløber den 8. september.

JAMBOREE ON-THE-AIR

Alle radioamatører fra hele verden kan deltage i en spejder »luftjamboree«, som afholdes den 10. og 11. maj. Det er meningen hermed yderligere at udbygge båndene i det internationale broderskab, som samler spejderbevægelsen.

Ideen kommer fra de engelske spejdere, som havde stor succes med deres amatør kortbølge radiostation i jubilæumsjamboreen, hvor der var kontakt med over 80 lande.

De radioamatører, som vil tage del i »luft-jamboreen«, kan aflytte og sende fra midnat fredag den 9. maj indtil midnat søndag den 11. maj. Det kan ske på alle bølgeområder for amatører, men det understreges naturligvis, at alle deltagende radioamatører nøje må overholde deres licensregler. Der er ikke tale om nogen konkurrence i denne forbindelse, der vil således ikke være præmier til de radioamatører, som opnår de fleste kontakter.

En særlig amatør radiostation vil virke fra Gilwell Park, det internationale førertræningscenter i nærheden af London. Denne sender vil blive ledet af the Wanstead and Woodford Amateur Radio Society.

Såfremt danske spejdere eller radioamatører deltager i »luftjamboreen«, hører »Spejdernes Magasin« gerne herom.

I dette nummer:

Forsidebilledet introducerer Magasinets nye serie: Indianerliv. Det er artiklens forfatter, du ser på billedet, fotograferet af Henning Juel-Jensen, Randers.

Magasinets fotokonkurrence 62
Jamboree-on-the-air 62
Den lyse side 63
Det store verdensdrama 63
Den levende patrulje 64
Sct. Georgsgilderne fylder 25 år. 68
Magasinets patruljekonkurrence .. 69
Indianerliv 70
Skovmænd i kano 72
Kanohike i Sverige 73
Boghylden 73
Indbydelse til 2 lejre 73
Junglenyt 74
Lange veje 75
Spejder-Tidende 77

DEN
LYSE
SIDE

SPEJDER, ER DU MODIG?

Når en dreng falder i vandet i et havnebassin, og en kammerat redder ham i land, taler og skriver man om dennes mod, eventuelt: heltemod, han indstilles til belønning for sin raske dåd. Hvis en spejder med fare for sit eget liv standser et par løbske heste på en befærdet gade, en tjenestekarl redder en kvægbesætning ud af en brændende stald, et redningslaug ved vestkysten bjærger et skibs besætning i land en uvejrsnat, ja så indrømmer vi alle, at vedkommende har vist mod og fortjener tak og belønning herfor.

Du er sikkert vant til fra historiens bøger at beundre de stores mod og uforfærdethed, såsom Tordenskjold og Martin Luther har udvist i afgørende øjeblikke af deres liv. — Hvordan styrker og træner man sit mod, når det kun kan vises klart for alle i de store, de afgørende situationer — dem er der jo i reglen kun få af i de enkelte meneskers liv? — Åh ja, der er i grunden flere, end man tænker — hver gang man kækt og abent siger sandheden, når der bliver spurgt, uden ængstelig vejen for og imod — uden frygt for følgerne, så styrker man sit mod og træner sin retskaffenhed og hæderlighed. — Hvis man engang imellem tør gå imod sine kammeraters mening, når man føler, de er uretfærdige overfor en kammerat eller en voksen, hvis man tør retlede de »førende«, de »store«, så kan man jo også i det daglige styrke sit mod, og det skal nok vise sig at have været af betydning, når de store problemer kommer til at foreligge. — Lader man sig kue af modgang, taber man lysten og humøret. Får man en våd trøje i en arbejdstime eller på en tur, så er der ringe sandsynlighed for, at man vil vise sig som en helt, når livet stiller større krav til een, så op med humøret i stedet for.

(Falkeflugt.)

Det store verdensdrama

Det fortælles, at en historiker i det forrige århundrede skal have sagt om Jesu død og opstandelse, altså om påskens indhold: »Hvis Gud ville opføre det store verdensdrama, så ville han ikke lade det opføre på et provinsteater.«

Tankegangen er klar nok. Denne historiker fandt, ud fra sit synspunkt, at hvis det virkeligt skulle være sandt, at Jesus skulle lide og dø, så måtte det være sket i Rom, hovedstaden i et verdensrige. Rom, »den evige stad«.

Det ville dog ganske anderledes have vakt opmærksomhed, om Jesus ikke var blevet dømt af statholderen i en provins-hovedstad, men, som apostlen Paulus blev det, af selve kejser Tiberius.

Der er blot een ting, denne mand glemte. Vist kaldes Rom den **evige** stad, men Jerusalem er den **hellige** stad.

Det var i Israel, folket med den rige religiøse historie, folket med den enkelte og dybe gudstro, at verdens frelse skulle leve og dø.

Man kan i langt større grad vende hele denne tankegang om, så det fylder os med undren, hvor stærkt den begivenhed, der skete for de snart totusinde år siden, har sat spor i verden. I et lille undertvunget folk, vel ikke større end det danske, blev en ung tømmermand dømt og korsfæstet. I godt tre år havde han prædiket i sit folk, brudt noget af de gamle skikke, fordi han fastholdt, at han som Guds søn havde et budskab fra sin himmelske fader.

Jesus tændte ild i en lille flok disciple, så nogle af dem senere gav deres liv for ham.

For Jesu skyld drager kvinder og mænd i vore dage ud til fremmede folkeslag for at bringe et budskab om, hvad Jesus betyder for dem. Og for Jesu skyld sad i vore dage kristne i koncentrationslejre og gør det den dag i dag.

Ingen kan være blind for, at Jesu krav til os mennesker, om kærlighed til næsten, om tjenersind, om et liv levet i lydighed mod Gud, har ændret menneskelivet på så mange måder.

Det, som gav den enkelte kristne i den første kirke og det, som i dag som i går giver den enkelte kristne frimodighed, er, at det ikke blot var et budskab om et storslået, et modigt, et åndeligt levende menneske, der skulle bringes. Nej, det var og er et budskab om, at almagtens Gud oprejste Jesus fra de døde.

Jesus er opstanden.

Det vil sige, at Jesus vil møde os, når vi i vor daglige bøn søger ham, at han vil møde os, hver gang vi i hans navn samles til gudstjeneste, at han vil følge os på alle vore veje. Derfor ønsker vi hinanden en

glædelig påske.

Erik Lerche

FRITZ BAY tegner
og GAMLE SPÆTTE fortæller om

patruljemateriel og enkeltmandsudstyr

Spætterne nåede desværre ikke at få bygget en kærre i sidste måned. Til gengæld har de fundet alle tiders rådsplads, som nu er målet for den nær forestående påskelejr, hvor pladsen skal indrettes, og patruljehytten skal bygges. Da det er sidste møde før påske, benytter materielforvalteren lejligheden til at fordele materiellet, man skal have med. Det er en forholdsvis nem opgave, for man har en fast plan i patruljen om hvem, der skal transportere hvad. Patruiljeføreren tager teltet — det er et dejligt 6 mands telt, model Gilwellteltet, og så er det orangefarvet som kloge folk påstår, er varmere og behaat det kan åbnes med snørelukke i begge ender, så man rigtig kan få luftet ud.

Du kan ellers tro, der var voldsom diskussion sidste år, da patruljen anskaffede teltet (med et vældigt tilskud fra tropskassen ganske vist), for hvilken model skulle man vælge? Der var 3 muligheder at vælge mellem; der var først et 8 mands patruljetelt; det kunne fint rumme hele patruljen og bagage, men til gengæld var det rigeligt tungt og stort at slæbe rundt med på en vandrelejr. Så var der selvfølgelig den udvej, som ganske vist var noget dyrere, at købe to 4-mands telte; men så kunne man ikke blive enige om, hvem der skulle sove i hvilket telt, og man syntes også, det var synd at skille patruljen ad. Så var der kun den 3. mulighed, mellemvejen, Gilwellteltet, som ganske vist kun er beregnet til 6 mand, men det har man så klaret på den måde: Der er 2 mand i patruljen, der har ponsjoer, af disse laver man et oversejl til patruljens bagage, og så lykkes det at få placeret alle 7 i teltet. Hvad ville din patrulje have valgt?

Patruljeassistenten tog underlaget og redningsrebet samt signalflagene. Redningsrebet var forresten et næsten helt nyt, og den dag man var inde og få det på Depotet, viste det sig, at man havde fået en ny slags reb, der ikke kunne rådne, og som ikke var meget dyrere, så det blev naturligvis et sådant.

Materielforvalteren selv tog sig af gryderne, som han havde lavet et udmærket betræk til, hvor han havde fastgjort nogle stropper, således at gryderne var nemmere at spænde fast på bagagen, for selvfølgelig var det en lov i patruljen, at alt materiel skulle være fastspændt, når man mødte, og intet måtte kunne rasle.

Kokken lovede som sædvanlig at sørge for provianten, foruden at han sikrede sig patruljens køkkensæt, som bestod af et stykke hessian med en masse lommer. I disse lommer var skrælle-, køkken- og paletkniv, 2 nye sleve, tesi, skurebørste, »rens-let«, skurepulver, brun sæbe til grydeindsmøring og en ny gulvklud, som man brugte til at tørre gryder af med, når de var renvasket. Det hele kunne rulles sammen og bindes med de påsyede bændler. Og så sikrede kokken sig naturligvis spejder-kogebogen.

Kassereren sikrede sig sin skindpose, som han kunne have om halsen, og i hvilken han opbevarede patruljens penge. Yderligere var det hans job at transportere stegepanden, som heldigvis havde et fint betræk. Endvidere skulle han sørge for transport af økse og spade.

Patruljelokalets varmemester, som i lejr var bålpasser, tog ligeledes en økse og spade foruden dagbogen.

Til sidst var der medicinmanden eller ceremonimesteren, som han også kaldtes, han havde naturligvis patruljens nødhjælpstaske, som han sikrede sig var i bedste orden. Han skulle yderligere have patruljens tam-tam, så han kunne kalde til lejrbål, samt Kuduhornet (Depotet har flotte afrikanske bøffelhorn til 8—10 kr.), som han brugte til at kalde til samling.

Han sikrede sig også et stemmejern samt de 4 bøtter farve, der var blevet til overs, da man på forrige patruljemøde havde lavet de nye ceremonidragter, som forøvrigt skulle indvies på week-end'en. Disse farver og stemmejern skulle han nemlig bruge til totempælen, som skulle rejses på rådspladsen.

Og for en sikkerheds skyld tog han samariterbogen med:

Alle, der havde kompas, lovede at tage det med. Der bevilgedes et kort 1 : 40.000 over området. Herefter udviklede der sig en livlig diskussion. Det var bålpasseren: Ildens vogter, som han i reglen blev benævnt, havde tilbudt at forære patruljen en lille brændesav. Skulle man tage imod gaven eller ej? Nogle holdt på, at det var uspejdermæssigt at bruge sav, men medicinmanden gik stærkt ind for det. Han syntes at øksen var det værktøj, som ofte bidrog til rifter, så man måtte ofre forbindinger. Yderligere fremdrog han, at efter de nye regler var det kun 2. kl. spejdere, der måtte bruge økse, men der var ingen, der forbød dem at bruge sav. Enden på det blev, at man ville modtage gaven, og så tage det med på påskelejr for at finde ud af, om det var praktisk.

HOLD GRYDERNE RENE

Ildens vogter var forøvrigt ny mand i patruljen, han berettede om, hvordan man i den patrulje, han kom fra, havde den skik, at gryderne altid skulle være skinnende blanke, såvel udvendig som indvendig, efter hver brug, og at man naturligvis altid vaskede op i varmt vand. Han fortalte, at dette at gøre gryderne fuldkommen rene udvendig slet ikke var så svært, når blot man vaskede dem, hver gang man havde brugt dem, og forinden hver brug smurte dem ind i et tyndt lag brun sæbe og evt. undgik at sætte gryderne over, mens der var alt for mange flammer, som alligevel ikke varmede ret meget, men ventede til der var et godt glødebål. Når man skulle vaske gryderne, tog man evt. blot en skurebørste, i mangel heraf en avis, man dyppede i vand, og så lidt skurepulver. Havde man heller ikke skurepulver, tog man blot lidt brændeaske fra bålet, men brugte man aske, så skulle gryderne skylles godt i ferskvand bagefter, da gryderne ellers kunne blive ødelagt. Det samme var tilfældet, hvis man havde vasket op i saltvand, så risikerede man, at der ville danne sig en masse fine huller i gryden, hvis ikke gryderne bagefter blev skyllet i ferskvand. Det havde altid irriteret patruljen, at de altid blev frygtelig beskidte, når de i lejren kom i nærheden af den gryde, så man ville prøve de nye ideer.

Så var det materielforvalteren, som fik ordet. Først tilbød han, at han ville bære alt det, som de havde fået udleveret, og som ikke var mærket med patruljens totem, alle så grundigt efter, men med sorg måtte man erkende, at der var intet, man kunne overlade ham

Han fortalte så om, at han havde været henne hos en gammel snedker, som havde lært ham at slibe økserne, foruden han havde givet ham en masse andre fiduser. Han havde bl. a. anbefalet ham at anskaffe en karborundumsten (fin) og en belgisk brokke til at slibe efter med. Sådan et par havde han anskaffet og ville tage med og slibe økserne hver dag, og dem kunne man låne, hvis man også ville holde sin kniv i orden. Også med hensyn til skaftet havde han fået et par gode ideer. Han havde fået det råd at købe et par jernkiler med modhager, som han kunne slå i, hvis skaftet på øksen kom til at sidde løst. Og evt. kunne han blot sætte øksen i vand natten over, så ville træet bulne ud og skaftet sidde fast næste morgen.

AFTENENS OVERRASKELSE

Men så kom materielforvalteren med aftenens store overaskelse. Af noget ravndug havde han syet en

tværsæk. I denne havde han cykellappegrejer, og da man havde vedtaget at bruge brunt fodtøj i patruljen, havde han skopudsegrejer, som kunne benyttes af hele patruljen, og så havde han en æske med sygrejer, knapper, sikkerhedsnåle, lapper, stoppegarn til spejderstrømper m. m., så nu behøvede hver enkelt ikke at slæbe det med mere. Jeg behøver vel ikke fortælle jer, at han omgående fik patruljens hyldestråb, og at begivenheden uden tvivl vil blive foreviget i patruljekrøniken.

Så fik ceremonimesteren ordet. Han beklagede sig over, at patruljen ikke ejede en petroleumslejrlygte, som han syntes, man kunne have megen glæde af: dels til ceremonier, dels til belysning i den nye hytte, somt teltlygte m. m. Alle syntes, det var en god idé, men kassereren måtte melde stop, selv om den kun kostede 6,85 med sikring og 1,85 for en webbing-taske til den, d. v. s. man kan lukke for petroleummen under transport, så var der ikke så mange penge i kassen. Man blev enige om at tage det gamle kendte trick op, at tage ud og grave haver for folk, og det var jo netop forårstid, så der skulle være fine muligheder. Man skulle jo gerne tjene penge til et par kærrehjul, som man havde planlagt at prøve at få fat i på påsketuren.

Klokken var imidlertid mange, patruljeføreren gennemgik til sidst programmet for påskelejren. Hvorefter man sluttede med afslutningsceremonien.

BLÅ SKYGGES TIPS TIL ENKELTMANDSUDSTYR

I spættekonkurrencen var der for nogen tid siden flere af medlemmerne, der stod over for anskaffelse af en del nyt udstyr. I den anledning havde patruljeføreren inviteret Blå Skygge, ofte blandt spejderne kaldet for »Skrappe«, ned til et spættemøde. Jeg må vel hellere fortælle jer, hvem Blå Skygge var, han var tidligere patruljefører for spætterne, men lever nu et barskt skovmandsliv, som der går rygter om langt uden for troppens distrikt.

Og nu skal I høre lidt om det, Blå Skygge berettede: Først kunne de altid kikke nøjere på den liste, der stod i Den lille spejderbog, idet han her kun ville komme ind på nogle af de vigtigste ting. Først var der rygsækken. Der var mange modeller at vælge mellem. Vigtigt var det, at den var solid, og at der var et stativ, så den blev holdt ud fra ryggen. En af de bedste, han kunne anbefale, var spejderranslen, som kostede ca. 49 kr. Den var heldigvis ikke større, end at man ikke slæbte mere med, end man kunne bære. For dem, der ikke syntes om denne model, som Depotet forøvrigt havde fortalt ham, var den de solgte flest af og næsten ingen reklamationer havde på, var der også det specielle Kit-Kat-udstyr! Den store Kit-Kat-ransel koster ca. 20 kr. mere, men man kunne ellers anskaffe en Kit-Kat-paksæk og evt. tilsvarende rygsæk med stativ, så havde man et sæt, man kunne bruge til mange formål, for eks. cykeltasker. Han havde nogle brochurer herom, som han havde fået inde på Depotet. Det så virkelig meget spændende ud, med det var heller ikke helt billigt.

Man kunne evt. begynde med lidt, og så supplere op efterhånden. Ud over disse modeller fandtes selvfølgelig mange udmærkede rygsække, men der fandtes også mange dårlige, så det ville være godt at rådføre sig med ældre spejdere, når man skulle købe en rygsæk.

Dernæst var det soveposen, der fik en omgang. Selvfølgelig kunne man udmærket klare sig med et par tæpper. De havde forresten den store fordel, at de var nemmere at pakke i en pølse til at spænde omkring rygsækken, men i vore dage vil alle have en sovepose. Der var mange, der købte dunsoveposer, selv om de er rasende dyre, fordi de næsten ingen ting fyldte, men det var næsten også den eneste fordel, de havde, så længe man ikke har indført luftmadrasser i patruljen. For som I véd, er det vigtigste, man skal sørge for, at få et varmt underlag, idet kulden kommer fra jorden og op. Det, der betinger varmen i en dunsovepose, er luften mellem dunene, men når man ligger på dunene, så er der ingen luft, der varmer. Hvis man er uheldig på en bivuak og kommer til at flænge sin sovepose, vil man snart se for adskillige kroner dun blæse rundt om ørene for én. Nej, der var tilrådeligt at købe sig en god krøluldssovepose med 1 kl. vandskyende betræk. Den kunne man bruge til alle formål i al slags vejr, og selv om den nok var tungere og større at slæbe rundt på, så havde den den fordel, at den ikke alene var mere robust, men også bedre.

Bruger man kun sin sovepose i den varmeste sommermåned, kan det være ligegyldigt, men her i spætterne, hvor man tager på week-end hele året rundt, var der ikke så meget at tage fejl af. Han havde forresten hørt om en ny slags soveposer med Terylene, som ifølge redaktøren af »Spejdersport« skulle være fantastisk gode, men de var kostbare, så hvis de ikke ligefrem havde for mange penge, så var der sikkert andre udstyrsgenstande, der var lige så rare at have.

Tallerkener. Her glædede han sig over, at Depotet solgte 2 dybe tallerkener, i stedet for flad og dyb, for til lejrbrug var den flade meget upraktisk. Selv brugte han forresten aldrig tallerkener. Han anbefalede, hvis nogen stod oven for at købe tallerkener, at overveje i stedet at give et par kroner mere og købe sig et enkeltmandskogesæt, og der var særligt et sæt, som han kunne anbefale til formålet, nemlig et svensk enkeltmandskogesæt, Scoutkärlet, som bestod af en lille flad gryde, der rummede ca. en liter, låget, som sluttede godt tæt til, var pande med udtræksskaft. Dette kunne man dels lave mad i på 1. kl. tur og lign. ture, man foretog enkeltvis eller sammen med en kammerat, dels havde man et fint sted at have sin medbragte proviant. I selve lejren var det meget bedre at balancere med en gryde, når man spiste, end med en tallerken, eller man brugte sin pande, idet man holdt i skaftet. Han syntes, der var så mange fordele ved dette sæt, at man, selv om man havde tallerkener, skulle overveje at skaffe sig et sådant. Forøvrigt kunne man formedelst 8,50 kr. få en udmærket kedel, som passede ind i gryden. Denne kedel rummede 4 kopper te, og på grund af den store flade, kom den hurtig i kog. Kedlen kunne også i en snæver vending bruges som ekstra gryde. Der var også et større sæt, der var beregnet som 2-mands kogesæt, som foruden kedel og gryde havde en støre pande og en tallerken som låg til panden, der da kunne bruges som gryde. Det var et svensk sæt og hed »Lägerkärlet«. Vort eget Depot har forhandling af begge sæt. Der var mange spætter, der den aften vidste, hvad de ville skrive på ønskesedlen til fødselsdagen.

Yderligere havde Blå Skygge medbragt sin »pose« med toiletsager. Det var en, han selv havde lavet af et aflangt stykke voksdug, som var lagt dobbelt og ved hjælp af nogle stikninger inddelt i 7—8 rum, et rum til hver af følgende ting: Sæbe, tandpasta og -børste, kam og neglerenser, neglebørste og evt. andre toiletgrejer. I hver ende er der i øverste kant af voksdugen fastsyet et par bændler, så det hele kan bindes om een som et forklæde, når man skal vaskes, så man har alt ved hånden.

Vær med i

»SPEJDERNES MAGASIN«'s

PATRULJEKONKURRENCE

Indsend til »Spejdernes Magasin«'s redaktion senest d. 15. juni besvarelsen på april-nummerets opgave:

1. Lav en liste over en **patruljes fuldstændige udstyr.**
2. Lav en liste over et **enkeltmands-udstyr.**
3. Fortæl om jeres påsketur eller sidste patruljetur.
4. Hvordan har I fordelt embedsposterne (og hvilke) i patruljen?

Præmierne er: Gavekort til Depotet på 25 kr. — 2 lejrlygter — 3 afrikanske bøffelhorn.

Alle patruljer, der deltager i »Spejdernes Magasin«'s patruljekonkurrence, vil ved afslutningen modtage et diplom til patruljevæggen.

Yderligere havde han af gamle klude syet poser til skiftetøj, nattøj, ekstra fodtøj, spisegrejer m. m. Alle poser var, som alt det øvrige, tydeligt mærket med Blå Skygges totem.

Foruden sweaters og skiftetøj, som I allesammen kan læse om i Den lille Spejderbog, så vil man altid på et eller andet tidspunkt få brug for en eller anden form for regntøj. Her viste Blå Skygge en udmærket ponsjo, han havde købt i et depot, der handlede med brugt militærudstyr. Han viste os, hvordan den kunne bruges såvel når man gik, som når man cyklede, og samtidig skærmede bagagen. Han forklarede, at den kunne bruges til underlag eller til at lave bivuak af. Den havde i det hele taget mange anvendelsesmuligheder. Men det var klogt selv at tage ind og købe den og udvælge sig en virkelig god. I Depotet kunne man købe dem fra nye af, og her kan man få dem med gavlstykker og oprigningssæt, så de kunne sættes sammen til telte. De var ikke helt billige, men af og til havde Depotet nogle 2. sorterings, som var vældig fine, til en meget fordelagtig pris. I patruljen var der allerede 2, der havde skaffet sig en sådan ponsjo, men det vil nok ikke vare længe, før der er flere, der finder en lejlighed til at få en.

Jeg skal nemlig betro dig, at denne spættepatrulje er en rigtig levende patrulje, hvor alle medlemmer længes efter, at det skal blive lørdag. Hvis ikke der netop er patrulje- eller tropsweek-end, pakker de rygsækken, fatter enkeltmandskogesættet og ponchoen og tager måske med en kammerat fra patruljen ud på en træningstur til lejssportsmand- eller 1. kl. turen. I denne patrulje har man opdaget, hvilke store naturoplevelser disse ture rummer. I spættepatruljen har man nemlig hajblod i årerne.

Ugh. Jeg har talt.

SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

fylder 25 *år*

Men det er ikke sikkert, at alle spejdere er klare over, hvad Sct. Georgs Gilderne er, så derfor har vi henvendt os til landsgildemesteren, Erik Sjøqvist, og bedt ham fortælle os lidt derom.

— Sct. Georgs Gilderne er en sammenslutning af gamle spejdere, både mænd og kvinder, som her finder samlingssted, hvor de kan bestyrke hinanden i spejderidealerne. For Sct. Georgs Gilderne arbejder nemlig på spejderidealernes grund, men ikke således at forstå at det er en spejderbevægelse for voksne, hvor fritiden tilbringes på spejdervis med lejrliv, ture og møder.

— Hvilket mål har Sct. Georgs Gilderne?

— Vi søger at virkeliggøre målet: »Engang spejder — altid spejder« ved dels at virke som et samlingssted, hvor forbindelse med gamle kammerater og spejderbevægelsen kan vedligeholdes, dels ved at hjælpe den enkelte til at leve som en ansvarsbevidst, hjælpsom og nyttig borger, og endelig ved at udbrede spejderidealerne og virke for deres praktiske anvendelse i samfundslivet.

— Hvorledes startede I for 25 år siden?

— Jeg havde som divisionschef i Københavns divisionen set mange spejdere og førere gå gennem korpsets rækker og havde selv stillet mig det spørgsmål: Hvad bliver der af dem, der går ud? Lever spejderånden videre? Jeg ville derfor gøre et forsøg på at holde sammen på førerne efter deres førertid, så spejderånd og tanke kunne holdes friske, så man kunne omsætte det i sit eget liv og virke. Sammen med kaptajn Heiberg-Jürgensen og flagfabrikant Erik Dahl udarbejdede vi så en plan, som blev godkendt af bl. a. Ove Holm. Til det stiftende møde var der mødt en 300 gamle spejdere op, og dermed var 1. Københavns Gilde en realitet.

— Hvor langt har så Gildebevægelsen bredt sig?

— Gildebevægelsen var oprindelig dansk, men ved den internationale spejderkonference, der fulgte efter verdensjamboreen i 1947, rejste Ove Holm spørgsmålet om de gamle spejdere, og efter drøftelse i et udvalg vedtoges det at opfordre medlemslandene til at virke for videre interesse for de gamle spejdere.

— Og det gav resultat?

— Ja, det gjorde det. For vi kunne i oktober 1953 i Luzern danne et »International Fellowship of Former Scouts and Guides« med tilslutning fra 18 lande. 2 år senere havde den internationale organisation generalforsamling her i landet, og i 1959 skal den finde sted i Frankrig. Selv er jeg formand for det internationale råd, og blandt mine nærmeste medarbejdere her er en god bekendt af danske spejdere, nemlig oberst Wilson fra England. Lad mig samtidig fortælle, at Peter Baden-Powell er præsident for de engelske Gilder.

— Kan vi drage sammenligninger mellem arbejdet i en trop og i et Gilde?

— Ja, for gildearbejdet er tilrettelagt efter de samme principper som spejderarbejdet. Til jeres trop svarer Gildet og til jeres patruljer svarer grupper, således at mindre grupper kan kaste sig over en særlig opgave, som har deres interesse. Endvidere finder instruktioner sted, lige som Gilderne har deres egen ledertræning.

— Gør man noget for at skabe kontakt fra de gamle spejderes side til de aktive spejdere?

— Der gøres netop i disse år et positivt arbejde på at skabe en nærmere kontakt mellem Gilderne og tropsledelserne. Det sker lokalt, og jeg vil tro, at der efterhånden er mange spejdere, der har været med til de mange »økseløb«, som Gilderne påtager sig at arrangere for troppene. Der er givet også mange gildebrødre, som er medlemmer af tropsrådene, og i nogle tilfælde er der gået gildebrødre over som fører i troppene.

— Vi må også høre om de sociale opgaver, som Gilderne har påtaget sig.

— Vi forsøger at lade good-turn tanken være virksom, altså realisere spejdertankerne, og det har givat sig udslag i, at der nu landet over findes mange vuggestuer, børnehaver og feriekolonier (disse alene har plads til ca. 1200 børn), som skyldes Sct. Georgs Gilderne. Mange er de børnehjælpsdage og andre arrangementer, som afholdes hvert år for at skaffe de nødvendige midler, mellem ½ og 1 mill. kr., til at drive disse institutioner, og til brug i andet socialt hjælpearbejde. I den forbindelse må også nævnes feriebørnsdagen i København. Her er der ved mærkesalget et effektivt samarbejde mellem de gamle og de aktive spejdere. Vi må heller ikke glemme, at Sct. Georgs Gilderne mange steder har været behjælpelige med økonomiske midler, ved opførelse og indretning af tropshuse.

— Skal der festes i anledning af jubilæet?

— Ja. Vi holder en stor fest i K.B. hallen den 27. april, som vi håber vil blive transmitteret af både ra-

DEN levende PATRULJE

BJØRNE — ASSER RIIG fortæller.

Patruljens nuværende lokale er en lille blokhytte, som er beliggende på en lille grund i Sorø, ikke langt fra søen. Nærmere bestemt på Kongebrovej. Troppen har ialt to af disse hytter. Hver hytte benyttes af fire patruljer. Hytterne blev bygget af troppen selv i 1957, efter at patruljerne havde benyttet Akademiets klasselokaler som patruljelokaler; de havde jo den fordel, at der var altid varmt. Opførelsen af hytterne foregik på den måde, at mens vi spejdere hentede mursten, som skulle bruges til gulve og kaminer, arbejdede skovmændene med bjælkerne. Inden vi fik set os ret meget om, kunne man se, hvad det skulle forestille, og da hytterne var rejst, fik hver patrulje en opgave at udføre; vor patrulje skulle f. eks. lægge gulv i den ene hytte.

Hytternes indretning er fuldkommen ens. Møblementet består af et bord, to bænke, faste bænke langs

Vi plukker af de indsendte besvarelser —

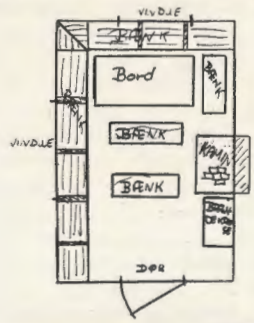

Bænkene er lavet simplere endnu, idet det er et stk af en træstamme der er savet midt over og som har fået 4 ben at gå på, de er yderst solide.

to vægge, en brændekasse og en kamin. Bordet er lavet ganske enkelt, en bordplade sammensat af flere stykker træ og »krydsede ben«.

HØGE — II. AABENRAA fortæller.

Det er ikke til at se, at vores patruljelokale engang har været hønsehus, men det var det altså, da vi fik det. »Hønsehuset« ligger 3 km uden for byen i smukke omgivelser og lige ved skoven. Der hører også en lille smule jord med til huset (nemlig den forhenværende hønsegård).

Hvorledes fik vi det dejlige lokale? — Tja, det var faktisk et helt tilfælde. Vi havde længe gået og talt om, at det kunne da være dejligt med eget patruljelokale. Dette må skovfogeden have hørt om, for han spurgte os en dag, om vi var interesseret i et lokale. Vi var selvfølgelig ovenud begejstrede — — tænk eget »hus« — og slog straks til. Den eneste betingelse var, at vi selv skulle ordne »Hønsehuset« (naturligvis).

Nu skulle vi til at indrette vores nye lokale, men først skulle der sandelig fjernes et lag hønseekskrementer (jvf. punkt 1). Endvidere måtte vi strø gift for forskelligt utøj, og sidst, men ikke mindst, skulle der ordentligt fejes og vaskes; da det var gjort, malede vi lokalet i festlige farver. Da gulvet er af cement, var det temmelig koldt, indtil vi fik et lag glasuld over det hele, og ovenpå dette nogle løbere. Til opvarmning har vi en bekkasinovn, som skovfogeden havde stående på loftet. En af patruljemedlemmerne skaffede en meget gammel, men udmærket petroleumslampe. Da vi netop havde fået nye borde i tropslokalet, fik vi det bedste af de gamle til »Hønsehuset«.

Høge-patruljen,
II Aabenraa trop.

SCT. GEORGSGILDERNE —

dioen og fjernsynet. Til festen vil alle de københavnske førere fra de fire spejderkorps blive indbudt til sammen med Sct. Georgs Gilderne og en lang række gæster, bl. a. stats- og udenrigsminister H. C. Hansen og socialminister Bomholt, at overvære det festlige program, som aftenen vil byde på. Der vil således medvirke Godthaab divisionens orkester, roverkoret og en række kunstnere. Endvidere vil der blive vist glimt af Baden-Powells liv og virke fra den tonefilm, som det engelske spejderkorps lod fremstille i anledning af hundredåret for B.-P.'s fødsel.

Ud over landet findes der i dag 128 Gilder, heri medregnet Grønland og Sydslesvig. Disse gilder har et medlemstal på ca. 6000. Vi lykønsker dem alle på jubilæumsdagen i deres arbejde for en endnu større forståelse i befolkningen af spejderidealerne.

Skotte.

Spejdernes Magasins patruljekonkurrence

Vindere af januar-opgaven blev:

Panterne — 1. Frederikssund trop.
Bjørne — Asser Riig.
Delewaren — 1. Sæby trop.
Høge — 2. Aabenraa trop.
Stifinder — 2. Hede trop.
Helge-patruljen — Skjoldunge trop, Flensborg.
Panterne — 2. Lyngby trop.
Hjorte — Asser Riig.
Skovduerne — 1. Rønne trop.

Endvidere deltog følgende patruljer:
Lyn, Elge, Ravne, Berserker, Falke, Egern og Bjørne, alle fra Asser Riig.
Bæverpatruljen — 1. Padborg trop.
Ørne — 1. Hede.
Nybyggerne — 1. Sæby trop.
Ørne — 1. Åkirkeby.
Glenter, Musvågerne og Ørne fra 1. Rønne trop.

Skal din patrulje være med næste gang?

»Spejdernes Magasin« på

INDIA

Artikelserien er skrevet af vor hjemlig

INDIANERDRAGTEN

INDIANERDRAGTEN

Hvordan forestiller du dig egentlig en indianer? — Selvfølgelig klædt i skind fra top til tå og med en voldsom hovedprydelse af ørnefjer! — Rigtigt, men det er kun høvdingedragten, den menige indianer havde rigtignok ikke lov til sådan at pryde sit hovede med mængder af ørnefjer.

Som oftest nøjes han med at holde sit hår sammen med et smukt perlebroderet pandebånd, hvori der så kunne være stukket én eller to fjer af forskellig slags. Men han havde en hovedprydelse af en anden slags, nemlig en lavet af hestehår. Den kom kun frem ved de store fester, hvor han skulle danse med i ceremonidansen, og da denne form for hovedprydelse egentlig er vældig flot, men kun meget lidt kendt, skal jeg her lære dig at fremstille en sådan. Endvidere skal jeg lære dig at lave danserens eneste klædningsstykke: lændeklædet, — ja, han har naturligvis også moccasiner på fødderne, (men dem har du sikkert allerede beskrivelse af i en eller anden håndbog). Det er som sagt en danseprydelse jeg her skal omtale, og hvis du laver den, er det jo næsten nødvendigt, at jeg også lærer dig nogle ægte indianske dansetrin; men først hovedprydelsen, lad os betegne den som »manken«, det er det, den mest ligner.

Hestehår er noget forfærdelig dyrt noget, så det vil vi slet ikke spekulere på at anvende, vi vil derimod anvende de samme fibrer, som man anvender til murerkoste. Det er et materiale, som kaldes: **Tampico,** og du kan få disse fibrer hos en børstenbinder, de kan købes i bundter af forskellig længde. Til dette arbejde skal du bruge **ca. 100 gram fibrer i 30 cm længde,** de koster formodentlig omkring 1,50 kr.

Og så tager vi fat på arbejdet. Først spænder du et stykke svært sejlgarn ud, det skal være ca. 1½ m langt, og så begynder du at arbejde henne i højre side. Først binder du en kraftig tråd (eller et tyndt stykke sejlgarn) fast til snoren, når det er sket, tager du et bundt fibrer, d. v. s. 15—16 stykker, lægger dem sammen om snoren (fig. 1) så enderne er lige lange, lægger en løkke om (fig. 2), trækker hårdt til (fig. 3), holder fast med venstre hånds tommel og pegefinger om det, du nu har lavet, og slår med højre et enkelt halvstik omkring snoren (fig. 4) — nu trækker du til og strammer tråden, og er så klar til at foretage nøjagtigt det samme med næste bundt, husk at bundterne skal være ganske små, det bliver bedst, hvis de ikke fylder mere end 2 mm hver.

Når du har brugt alle fibrene, er »manken« formodentlig omkr. ved 50—60 cm lang, og så slutter du af med et dobbelt halvstik. Læg nu »manken« på en avis, og mal så med en stiv pensel den trediedel af fibrerne, der er nærmest snoren, sort, du kan bruge tusch, og den øverste trediedel maler du rød, hertil er rødt blæk udmærket. Arbejd begge dele godt ind og lad være med at smøre for tykt på, det klæber bare »hårene« sammen. Nu skal vi have den monteret på et stykke filt, hertil skal du bruge et stykke svært sadelfilt, det får du hos en sadelmager, det er muligt, du skal have flere stykker, du syr sammen, for det skal helst have en tykkelse af omkr. 1 cm (fig. 5). Hvis du får sadelmageren til at klippe det til for dig, kan du sikkert få det for en krones penge. Og nu skal »manken« syes fast, husk at stikke nålen ind fra siden af filtet og skråt nedefter. Når du omhyggeligt har syet »manken« fast langs hele kanten, får du fat i et stykke stift pap eller læder, det skal bruges som spreder (se tegningen«) og da den altså skal sprede, må den hele vejen rundt gå et par millimeter udenfor filtet, læg den under filtet og få sadelmageren til at slå hul igennem begge dele, så er du sikker på, at sprederen sidder rigtigt, når vi lægger den ovenpå, ind mellem »manken«'s to sider.

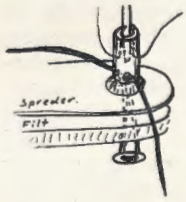

Så kommer endelig **»stativet«,** som den skal sidde på, når den bruges. Det kan laves af svært stof eller af en gammel hattepuld, men bedst vil det være, hvis du (også hos sadelmageren) får fat i nogle strimler af spalt, det er billigt skind, og laver det af dette (se fig. 6), de to lange strimler skal bindes fast under hagen. Læg mærke til de to huller til fastgørelse af »manken«, et for oven og et i nakken.

Og så er vi klar til at samle hele herligheden. Først stikker vi en dobbelt strimmel skind gennem »stativet« øverst oppe, så anbringer vi filtet med manken og trækker strimlerne gennem hullet her, så

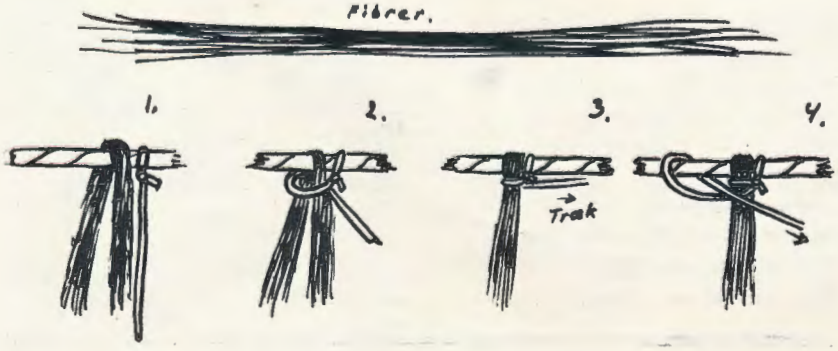

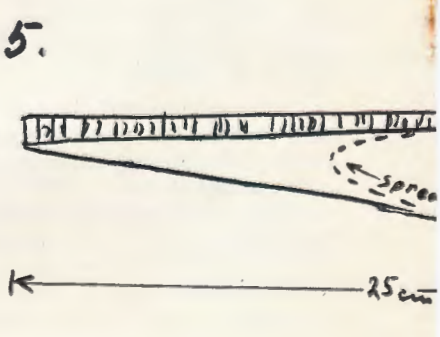

på arbejdet.
stykke svært
være ca. 1½
der du at ar-
de. Først bin-
råd (eller et
) fast til sno-
tager du et
5—16 stykker,
n om snoren
er lige lange,
(fig. 2), træk-
), holder fast
mmel og pe-
nu har lavet,
enkelt halv-
(fig. 4) — nu
mmer tråden,
retage nøjag-
næste bundt,
al være gan-
edst, hvis de
2 mm hver.

lle fibrene, er
ig omkr. ved
slutter du af
stik. Læg nu
s, og mal så
n trediedel af
rmest snoren,
usch, og den
r du rød, her-
erket. Arbejd
og lad være
t på, det klæ-
men. Nu skal
på et stykke
uge et stykke
ar du hos en
uligt, du skal
du syr sam-
elst have en
cm (fig. 5).
geren til at
kan du sik-
nes penge. Og
es fast, husk
siden af fil-
Når du om-

»Spejdernes Magasin« påbegynder her en serie om

INDIANERLIV

Artikelserien er skrevet af vor hjemlige ekspert „204", som her fortæller om

INDIANERDRAGTEN OG INDIANERDANSE

hyggeligt har syet »manken« fast langs hele kanten, får du fat i et stykke stift pap eller læder, det skal bruges som spreder (se tegningen«) og da den altså skal sprede, må den hele vejen rundt gå et par millimeter udenfor flltet, læg den under filtet og få sadelmageren til at slå hul igennem begge dele, så er du sikker på, at sprederen sidder rigtigt, når vi lægger den ovenpå, ind mellem »manken«'s to sider.

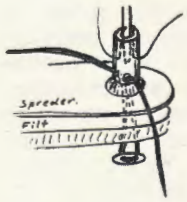

Så kommer endelig **»stativet«**, som den skal sidde på, når den bruges. Det kan laves af svært stof eller af en gammel hattepuld, men bedst vil det være, hvis du (også hos sadelmageren) får fat i nogle strimler af spalt, det er billigt skind, og laver det af dette (se fig. 6), de to lange strimler skal bindes fast under hagen. Læg mærke til de to huller til fastgørelse af »manken«, et for oven og et i nakken.

Og så er vi klar til at samle hele herligheden. Først stikker vi en dobbelt strimmel skind gennem »stativet« øverst oppe, så anbringer vi filtet med manken og trækker strimlerne gennem hullet her, så sprederen og endelig fjerholderen (en garntridse, du har skåret den ene ende af og boret 4 huller i — det er nemmest at brænde den med en glødende strikkepind). Nu mangler du bare at fæstne »manken« i nakken, og så er den fiks og færdig. — For at pynte lidt på »stativet« kan du sy et smukt vævet bånd rundt om eller male et mønster.

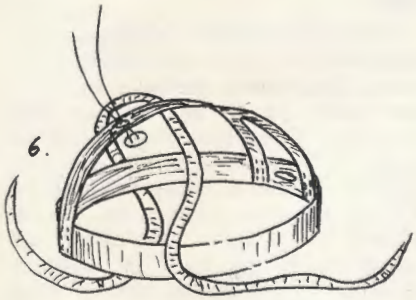

Lændeklædet laver du af et stykke uldent stof, sådan noget som damerne bruger til nederdele, farven er underordnet, det skal være 130—140 cm langt og 25 cm bredt. Husk at sige til din mor, at hun ikke må bøje kanten om til søm, det gør det for stift og usmidigt, men derimod sy et smalt lærredsbånd på for at sikre at kanten ikke trævler, lad bare bæltet være i en anden farve, rød, grøn, gul er udmærket. På den for diedel kan du så selv sy per, som danner dit toter andet mønster, men anv klare, rene farver. Og så lændeklædet på ved at h over dit bælte, tag bælt træk lændeklædet frem m nene og op under spænde tet, således at den tredied dekoreret, hænger ned fo anden bag på. Og husk sa kommer i lejr, at enten med badebukser eller o lændeklæde, begge dele ser ikke ud af noget.

INDIANERDANSE

Det er sandt, jeg love lære dig nogle **ægte** indian setrin. Du tror formode indianerdans er noget m spring og vilde »indiane tam-tam'ens buldren, men jeg skuffe dig. For det fø ger indianerne overhovede tam-tam, den hører slet ikl me i Amerika, men de Afrika, og mens tam-tam' betjent med hænderne, bl indianske tromme betjent trommestik af form som mer eller kølle, om du vi det andet må man om dan tværtimod, idet den indian er noget af det fineste og teste, man kan se. Den er præget af de store begiv men derimod af et ualm hurtigt benarbejde med s skridt. — Hvis du har se »Den døende prærie« ell levende ørken«, vil du der nogle fugle i parringsleg, du prøver at fremkalde di trin i din erindring, vil du have fornemmelsen af, h

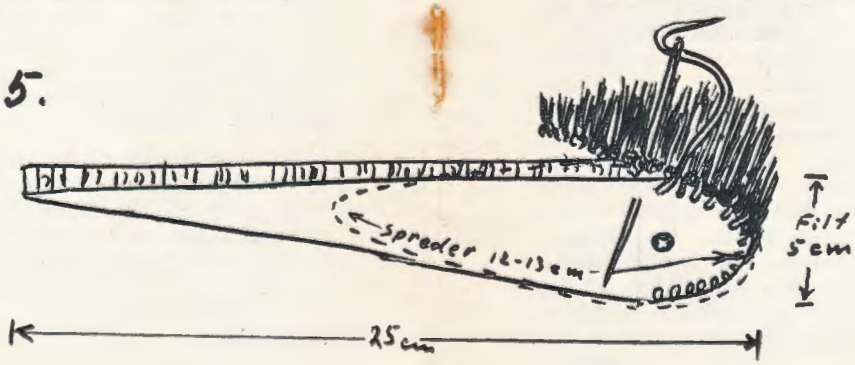

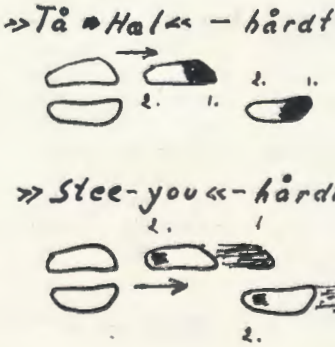

egynder her en serie om

NERLIV

e ekspert „204", som her fortæller om

OG INDIANERDANSE

sprederen og endelig fjerholderen (en garntridse, du har skåret den ene ende af og boret 4 huller i — det er nemmest at brænde den med en glødende strikkepind). Nu mangler du bare at fæstne »manken« i nakken, og så er den fiks og færdig. — For at pynte lidt på »stativet« kan du sy et smukt vævet bånd rundt om eller male et mønster.

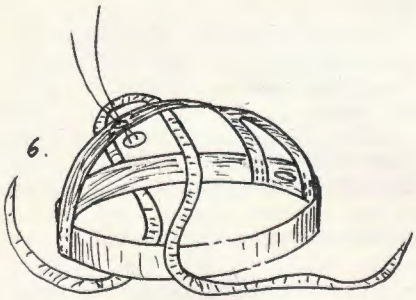

Lændeklædet laver du af et stykke uldent stof, sådan noget som damerne bruger til nederdele, farven er underordnet, det skal være 130—140 cm langt og 25 cm bredt. Husk at sige til din mor, at hun ikke må bøje kanten om til søm, det gør det for stift og usmidigt, men derimod sy et smalt lærredsbånd på for at sikre at kanten ikke trævler, lad bare bæltet være i en anden farve, rød, grøn, gul eller blå er udmærket. På den forreste trediedel kan du så selv sy nogle lapper, som danner dit totem eller et andet mønster, men anvend kun klare, rene farver. Og så tager du lændeklædet på ved at hænge det over dit bælte, tag bæltet på, og træk lændeklædet frem mellem benene og op under spændet på bæltet, således at den trediedel, du har dekoreret, hænger ned foran, den anden bag på. Og husk så, når du kommer i lejr, at enten går man med badebukser eller også med lændeklæde, begge dele samtidigt ser ikke ud af noget.

INDIANERDANSE

Det er sandt, jeg lovede jo at lære dig nogle **ægte** indianske dansetrin. Du tror formodentlig, at indianerdans er noget med store spring og vilde »indianerhyl« til tam-tam'ens buldren, men der må jeg skuffe dig. For det første bruger indianerne overhovedet ikke en tam-tam, den hører slet ikke hjemme i Amerika, men derimod i Afrika, og mens tam-tam'en bliver betjent med hænderne, bliver den indianske tromme betjent med en trommestik af form som en hammer eller kølle, om du vil, og for det andet må man om dansen sige tværtimod, idet den indianske dans er noget af det fineste og eleganteste, man kan se. Den er slet ikke præget af de store begivenheder, men derimod af et ualmindeligt hurtigt benarbejde med små bitte skridt. — Hvis du har set filmen »Den døende prærie« eller »Den levende ørken«, vil du der have set nogle fugle i parringsleg, og hvis du prøver at fremkalde dig de optrin i din erindring, vil du allerede have fornemmelsen af, hvad det hele går ud på, for man må næsten antage, at det er fuglenes »parringsdans«, der har dannet forbillede for indianernes danse.

Nu skal jeg gennemgå et par af de nemmeste dansetrin for dig, så kan du jo øve dig på dem, så du er helt sikker i dem til næste nummer af »Magasinet« udkommer, hvor du skal høre nærmere om emnet.

Vi vil begynde at gennemgå »Tåhæl«-trinet. Se tegningen.

Du starter stående med samlede fødder, og knæene let bøjede. Nu sætter du den ene, lad os sige venstre fod, frem, men kun så langt frem, at foden lige kommer foran den anden. Kun tåen må røre jorden (1), mens hælen er hævet (har du det), så sætter du hælen hårdt i jorden (2), bliv stående på venstre fod, før højre fod frem, sæt tåen i jorden (1), lad hælen følge efter (2), så venstre fod igen o. s. v. Træn med dette trin, til du kan udføre 120 trin i minuttet, — ja, det er slet ikke så nemt, som du tror, idet takten også skal være regelmæssig, så der er lige langt mellem tallene (2 — 1 — 2 — 1 — 2 — 1), det skal gå lige så sikkert, som når I marcherer. Lad en af dine kammerater banke takten, således at han slår et let slag på tallet »2« og et hårdt slag på tallet »1«, et let slag på »2«, et hårdt på »1« o. s. v., og samme afstand mellem alle slagene.

Når du er **helt** sikker i dette trin, kan du begynde at øve dig i »slæbetrinet« eller »Stee-you«, som det

(Læs videre side 76)

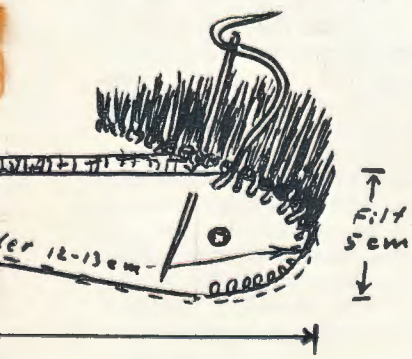

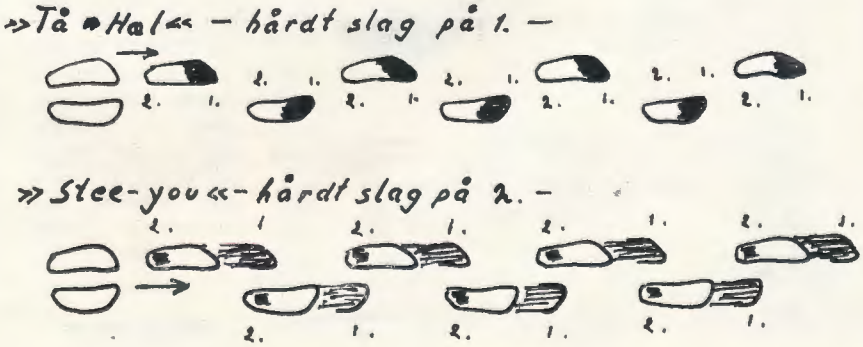

Skovmænd på KANOTUR på Susåen

Ideen til en kanotur på Susåen over en week-end var gammel. Skovmandspatruljen havde drøftet den flere gange, og efter sommerferien blev det besluttet, at nu skulle det være. Week-end'en den 21.—22. september blev bestemt til turen, bestilling af kanoerne fandt sted, og budstikken gik rundt blandt skovmændene. Og så oprandt lørdagen.

Vi mødtes om eftermiddagen, og efter eftersyn af oppakningen blev vi kørt til Næsbyholm bro. At vi ikke var overtroiske, viser antallet af deltagere, for vi var 13!

Ved Næsbyholm bro lå der 6 kanoer. Det tog ikke lang tid at få dem i vandet og bemandet. I begyndelsen var det en samlet styrke, men snart blev det spredt. Min makker og jeg tog den lidt med ro ned ad Susåen, medens vi nød udsigten.

Det varede ikke længe, inden vi mødte den første forhindring. Det var græs og vandplanter, der havde dannet en dæmning på en 150 m's længde. Vi prøvede at forcere det med kanoen, men det gik ikke. Så var der ikke andet at gøre, end at gå på land med kanoen, og det var hårdt at slæbe den afsted.

Kanoen kom igen i sit rette element, og da mørkningen kom, var vi nået ind i Tystrup-Bavelse sø. Vi padlede lidt videre, inden vi gik i land. Efter at have fået kanoen slæbt op på land, lavede vi ild, og da vi havde spist vor mad og drukket te, var det tid til at krybe ind under kanoen, der fungerede som vor bivuak.

— — —

Snart sov vi.

Søndag vågnede vi ved regnens trommen på kanoen. Men vi måtte op. Havregrøden blev tilberedt, og da den var spist, gik vi i gang med at tilberede den øvrige proviant, så vi havde næste måltid klar til evt. at fortære i kanoen. Ved 10-tiden holdt regnen op, og vi stak til søs igen.

Medens vi sejlede ad Bavelse til, spejdede vi efter patruljekammerater. Det varede heller ikke længe, inden vi så en røgsøjle ved bredden. Vi styrede ind og fik en sludder. Derefter igen af sted. Undervejs mødte vi andre hold, og da vi var gennem Bavelse sø, gik vi i land for at spise. Den sidste del af turen havde budt på hårdere sejlads; vinden havde nemlig rejst sig, og der var modvind.

Den næste del af turen bød på meget smuk natur. Ved Holløse mølle måtte vi igen på land, da vi måtte uden om sluserne. Hen mod aften nåede vi målet ved Herlufsholm. Sidste del af turen til Slagelse foregik pr. tog.

Alle i skovmandspatruljen var enige om, at det var alle tiders week-end.

Vi var for øvrigt ude for en oplevelse, der satte ekstra kolorit på turen. Kanofærden gik nemlig gennem et område, der afgav skueplads for den store NATO-øvelse. Synet af kanoerne på Susåen fremkaldte hos de »krigsførende« parter formodninger om, at man her havde at gøre med fæle spioner og sabotører. Efter en del vanskeligheder lykedes det dog vor tropsfører at få gjort dem begribeligt, at det drejede sig om fredelige spejdere, og så kunne turen fortsætte.

Kruse.

PÅ KANOHIKE

i Sverige

En grøn spejder har sendt os nedenstående.

Kære spejderbror.

Fik du læst om kanohiken gennem Värmland i »Spejdernes Magasin« for februar.

Her er en beretning om turen i 1957, hvor jeg deltog som eneste dansker. —

Fredag den 5. juli satte vi kanoerne i Kölaälven ved den lille by Beted i Värmland. Den første aften slog vi lejr på en ø i søen Bjärklången. Her fik vi besøg af folk fra bygderne, som fortalte om grænseegnene og deres historie. Inden vi gled over grænsen, padlede vi over den skønne Asksjöen. — Lørdag aften kom vi ind i Norge og padlede ud på Skjervangen. Her passerede vi Skandinaviens højeste fyr: 47 m (havde været 49). Om søndagen kom vi op gennem Sootenkanalen, en kanal, som blev bygget for mange år siden. I stedet for at flåde norsk tømmer ad svenske elve, gik det nu gennem 23 sluser op til norsk vand. Her fortalte flottningschefen om kanalen og de krige, der var blevet ført mellem norske og svenske skovarbejdere, der gik på rovdrift i hinandens skove.

Kan dette syn ikke friste dig til at være med?

Andre højdepunkter på færden var strandhugget ved Öjemarks kirke, hvor den kendte idrætsmand Sverre Lislegård fortalte om grænseminder fra krigens år og idrætsminder fra vinterolympiaderne. Besøget i Rödnäs kirke hører også til de minderige oplevelser. Underligt er det at stå i en gammel dansk kirke med præster fra både Ålborg, Lemvig, Herning og Århus. Så var der natpadlingen på 28 km på søen Lelången fra Gummenäs til Greaön, hvor man gik i land kl. 6 om morgenen, og hvor hver patrulje (2 kanoer) fik en levende høne. (Har du prøvet en spidstegt høne eller en saftig jægerbøf). Begge dele var med til at give hiken et sus af vildmandsfærd.

Søndag den 15. juli sluttede vi i Billingfors, hvor vi fik sendt de lånte kanoer retur.

Regner Birkbøll.

NB. Jeg tager med i år igen!

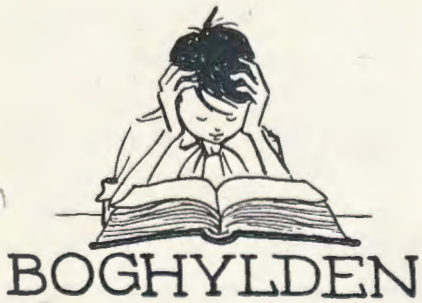

Fritz Meinitzer: Kapløb mod Sydpolen.

Kr. 5,75 kart. — Hernovs børnebøger. Alder: 14—16 år.

I en tid, hvor vi lige har læst beretninger fra Sydpolarlandet om moderne videnskabsmænds ekspeditioner med traktorer med larvefødder som transportmiddel, er det dobbelt imponerende at læse denne både spændende og gribende bog om kapløbet mellem nordmanden Amundsen og englænderen Scott. Et kapløb, der foregår dels med hundeslæder og dels pr. ski, og som finder en meget dramatisk slutning. **Sk.**

INDBYDELSE TIL TO LEJRE

NATIONAL

KFUM-spejdernes 2. sønderjyske division

indbyder en trop fra vort korps til at deltage i deres jamborette ved Varnæs i tiden 11. til 18. juli.

Varnæs er beliggende ved Aabenraa fjord, og her håber man at kunne samle spejdere fra op mod en halv snes forskellige nationer. Jamboretten vil bl. a. byde på konkurrencer i mange forskellige discipliner fra lejrorden til hikes og sportskampe.

Lejrkontingentet andrager kr. 48.

Tilmeldelse gennem division til korpskontoret inden den 15. april.

INTERNATIONAL

En patrulje indbydes til lejr i Sverige.

Fra det svenske NTO Scoutförbund foreligger en indbydelse til en dansk patrulje på en 6—7 spejdere samt en fører til at deltage i »Björnö-lägret« ved Västerås i tiden fra den 5.—14. august. Skoleferien herhjemme vil dog nok bevirke, at hjemrejsen må finde sted et par dage før.

Svenskerne opkræver ikke noget lejrkontingent for de danske spejdere, og de indbyder endvidere patruljen til en uges ophold i svenske spejderhjem forud for forbundslejren. Tilmeldelse gennem trop og division til korpskontoret inden d. 15. april.

BLEV DU SÅ VACCINERET MOD **STIVKRAMPE?**

Vi laver en vindmølle

Måske synes du, det ser svært ud. Men det er det ikke, når du blot gør lige det, der står i det følgende. Altså, vi tager fat.

Du tager først et stykke firkantet karton, tegner op fra hjørne til hjørne, og derefter klipper du linjen med en saks, men pas på, ikke helt gennem midten.

Der bliver fire klip. Det er disse,

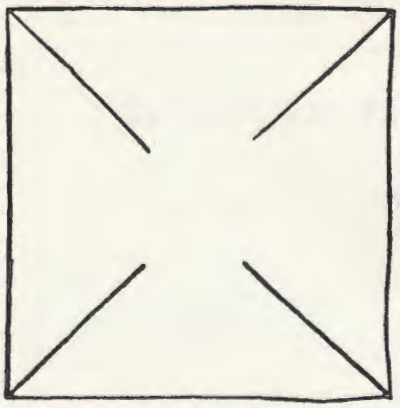

du nu bøjer ind mod midten, hvor du med en knappenål med stort hoved holder dem sammen. Derefter stikkes nålen ned i en rundstok.

Hvis du vil gøre møllen ekstra fin, maler du fligene i forskellige farver. Det kan ske enten med farveblyanter eller med vandfarve, og det vil se festligt ud med de stærke farver, når propellen snurrer.

Gråbror.

Ulvene i 3. Østerbro flok
har hjulpet med i troppens store avisindsamling. Herunder kom Bæver, Jumbo og Gråbror ud for en usædvanlig oplevelse, da de samlede aviser i omegnen af deres hjem. En dame, som de henvendte sig til for at få gamle aviser, forærede dem en gammel dagbog, som det viste sig stammede fra troppens barndom.

NODER TIL BLÅ BANDES BEDRIFTER —

Mange har ønsket noderne til sangen, som findes i »Spejderfester«, side 48. Her er de!

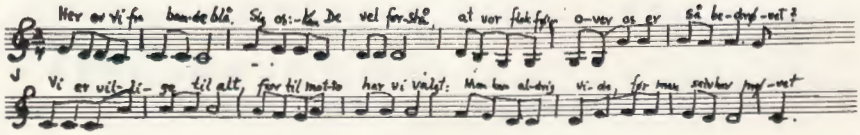

Så det var tre meget stolte ulveunger, der kunne overrække troppen dette klenodie.

30 km vandring.

14 ulveunger fra »Musketererne« i Vejle har gennemført deres 30 km vandring.

ULVEOPGAVEN

i februar nummeret gav så mange rigtige løsninger, at redaktionen udsatte en bog mere i præmie. De heldige vindere blandt ulveungerne blev:

Niels Ole Lindgaard, 1. Viborg flok.
Curt Andersen, 1. Kolding flok.
Jes Peter Ejrnæs, Tønder.
Steen-Erik Glyrskov, Sct. Bendts flok, HKD.

Pinseturen til Gevninge vandrehjem 1957.

Jeg havde fået en ny rygsæk, som jeg skulle pakke mine sager ned i, og der var mange småting, jeg skulle huske. Min mor hjalp mig, for det var først anden gang, vi skulle på pinsetur, mens jeg har været ulveunge. Første gang var vi i Farum i 1956. Jeg skulle følges med Hjort, for vi bor lige overfor hinanden. Min far lovede at følge os ind til Hovedbanegården, for vi fyldte så meget i bussen, hvis der skulle blive noget vrøvl. Fra bussen skiftede vi over til linie 13, der mødte vi nogle af de andre ulve, og på banegården mødte vi Puk, Pan og resten af flokken. Vi kørte i motortog og havde sjov og spiste snol, mens vi kørte.

I Roskilde skulle vi med bus til Gevninge vandrerhjem, den kørte os næsten lige til døren. Vi skyndte os ind, hvor vi skulle sove og rullede soveposen ud og skiftede tøj, men først kravlede vi ned i posen for at prøve den. Så kaldte Puk på os, vi skulle ud og lege og spille bold, men vi skulle tage vores madpakker med og spise i det fri. Jeg kravlede op på en stolpe og gik på line, det var skægt. Vi var også ude at soppe, det var dejligt, vandet var helt lunkent. Senere spiste vi vores medbragte mad i spisesa-

ULVEUNGER

Læs på side 79 om Statsradiofoniens drengekors store koncert for ulve og spejdere.

len. Vi legede til kl. 9, så skulle vi i seng. Puk læste en historie for os og sagde godnat, men det blev sent før vi sov.

Vi stod op kl. 7 og fik morgenmad. Så skiftede vi tøj og legede. Jeg fandt en larve og gik med den i hånden, men den havde giftige hår, for jeg fik senere eksem i mine hænder. Vi fik varm mad til middag, bagefter gik vi tur i skoven, hvor vi lavede spor og fandt hinanden igen. Om aftenen fik vi smurt mad, vi legede ude, hvor der var vandpytter, som vi sejlede med pinde i. Kl. 9 blev lyset slukket og vi skulle sove.

Mandag morgen skulle vi pakke soveposen ned og efter morgenmaden legede vi og gik tur ved vandet og over markerne, hvor vi mødte nogle kalve, der havde tabt nogle kasser, som flere af os trådte i. Vi hoppede over en båd og nogle græstuer, jeg fik en sok, vi byggede hytter og væltede dem igen, og sloges, selvfølgelig for sjov. Vi fik min livret medister og is til middag og tog fra vandrerhjemmet, hvor vi havde mødt Bi, en af vore gamle ulve, ved middagstid og kørte med bus til Roskilde Domkirke. Vi var inde og se uret slå og kongekisterne og kongernes højdemål på en pille og Kristian d. Xs kiste med Dannebrog og blomster på. Så tog vi med toget hjem, men den vogn vi var i brændte sammen, og vi flyttede ind i postvognen, som var lige efter lokomotivet. Vi havde det godt varmt. Puk læste historie for os. Vi sagde farvel til Puk og Pan på banegården. Det var en god tur, jeg glæder mig til pinsetur igen.

Asok,
4. Sundby flok.

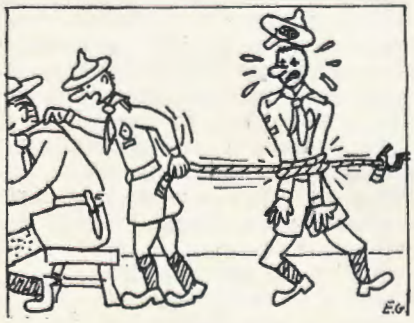

Ulveunge Ebbe Gehl, 1. Godthaab flok, har tegnet ovenstående med teksten: Hov, Jens, vil du se om dette knob er godt nok?

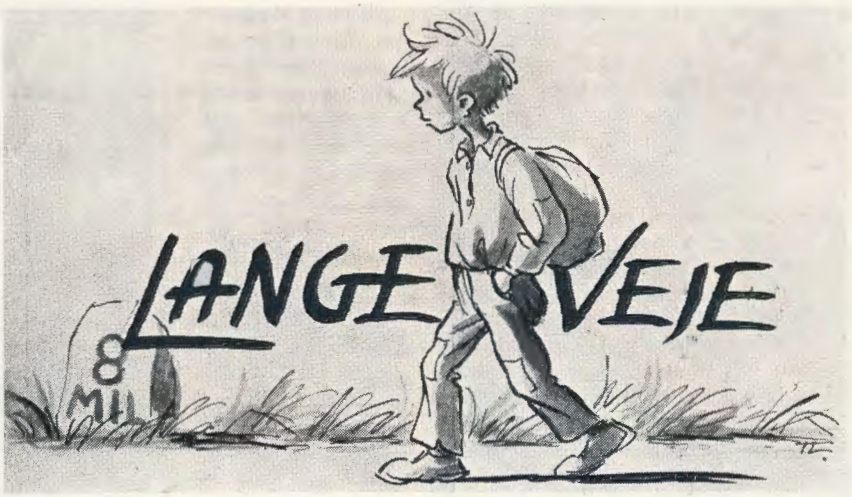

ULVEFORTÆLLING AF ANNESOFIE HERMANN
TEGNINGER: THORA LUND

Drengen rejste sig op på albuen og lyttede ud i mørket. Han kunne ikke se det tikkende skibsur i krogen, men det var allerede nogen tid siden, det havde slået tolv. Fra stuen ved siden af, hvor det hele aftenen havde larmet med klirrende flasker, brølende skænderier, drikkeviser og nu og da af noget, der lød som et håndgmæng, hørte man kun nu en snorken, og drengen vidste, at det måtte være stedfaderen, der sov rusen ud. men han vidste ikke, kunne ikke høre, om der muligvis lå flere derinde og sov.

Jakob hed drengen, og han var 11 år. Hans mor var død for en måned siden. Hun havde været syg længe, hun havde hostet og hostet og til sidst hostet livet ud af sin spinkle krop, men drengen syntes, at det var stedfaderen, der havde slået hende ihjel med sin evige brølen og skænden; ædru var han ikke ret tit, penge havde der ikke været mange af og slet ikke til den nærende kost, doktoren havde sagt, moderen skulle have for at komme sig.

I de første uger efter moderens død havde drengen været helt lammet af sorgen, men i den sidste uge var han vågnet op, og en beslutning havde modnet sig hos ham: at her ville han ikke blive, han ville flygte. Først havde det været som en mere ubestemt tanke, at han ville væk! Mad var der sjældent noget af i huset, mens der altid syntes at være nok af flasker, hvor de så kom fra, for faderen syntes sjældent at være på arbejde.

Havde ikke den rare bagerkone nede i stuen stukket brød og kager til ham og et par gange givet ham noget varm mad, havde det set slemt ud. De sidste dage havde tanken om bare at komme væk udviklet sig til en bestemt plan: Han ville til Jylland og finde sin storebror Jens. Jakob havde, nu hvor moderen ikke var der mere, ikke anden familie, han vidste om, end Jens, som han ikke havde set i 5 år; da moderen giftede sig med stedfaderen, var Jens rejst hjemmefra, de havde kun hørt fra ham 2 gange, først da han var kommet i plads på en gård i Sønderjylland og senere, da han var blevet karl på en anden gård i nærheden af Silkeborg. Han havde det godt, skrev han dengang, og det var vist to år siden ved juletid, — han var hos flinke mennesker og sendte mange kærlige hilsener til sin mor og sin lille bror.

Jakob ville finde Jens, som var os flinke mennesker, han ville væk fra sin fjerdesal på Vesterbrogade og gå til Jylland.

Han havde aldrig været på landet, og han vidste ikke noget om, hvoar langt der mon var, men læreren havde en gang, hvor klassen havde været i Zoologisk Have, peget ud ad den brede vej, hvor he-

stevognene kørte, og fortalt, at det var vejen til Roskilde, og at fra Roskilde gik vejen til Korsør, derfra gik færgerne til Nyborg, og når man var kommet over Fyn, var der Lillebælt, som ikke var bredere, end at man så lige over i Jylland.

Det lød ikke så galt. Penge havde Jakob ikke mange af. Men han syntes selv, han havde en bunke, for i går havde han været så mageløs heldig, at han havde set en ældre fin herre tabe sin tegnebog, og da han løb hen og afleverede den, takkede herren ham så mange gange, lukkede tegnebogen op — og ud af så tykt et seddelbundt, at man måtte kunne købe det halve af Kongens København mindst for pengene, havde han taget en splintrende ny tikroneseddel, og den havde han givet Jakob. Det var det, der gav ham stødet til, at han ville flygte i nat, inden stedfaderen opdagede hans rigdom og gav ham ordrer til at købe portvin for pengene eller øl eller hvad han nu trængte til. I nogle dage havde han også samlet sammen af de rundstykker, den rare bagerkone gav ham; de var tørre naturligvis, men det var bedre end ingenting.

Uret henne i hjørnet slog et. Forsigtigt silog han tæppet til side og stod ud af sengen. Under sengen havde han rygsækken med rundstykkerne og sit søndagstøj. Det var nu ikke særlig søndagsagtigt mere, men det var nok godt at tage det med. Han var lidt i tvivl om, han skulle gå i træskoene eller de grove søndagssko, men bestemte sig for de sidste, selv om han egentlig syntes det var for flot at gå i skoene en tirsdag morgen, men træskoene ville klampe så hårdt i stenbroen, og betjenten på hjørnet skulle jo nødig høre ham.

Han stod lidt og så på det tynde tæppe, han havde over sig om natten. Skulle han tage det med? Hvis han nu blev nødt til at sove ude en nat eller to — og længere tid kunne det vel ikke tage ham at komme til Jylland? — var det så ikke godt at have tæppet? Men var det stedfaderens, eller var det moderens, det havde dog været i huset, dengang han rykkede ind i det for 5 år siden? Jakob besluttede at tage det med sig og så sende det tilbage, når han havde fundet Jens, så var det da ikke tyveri.

Tilbage stod nu det frygtelige at komme ind gennem stuen, hvor der lå flere og sov. Han lindede forsigtigt på døren. Det gav et sæt i ham, da den peb lidt. Han prøvede at se i mørket, og gadelygternes blege skær oplyste så meget, at han kunne se, at stedfaderen lå på løjbænken og snorkede lige op i loftet, hans ene arm hang ud over kanten og havde endnu ikke sluppet taget i flasken. Midt på gulvet lå den lille ondskabsfulde mand, som de andre plejede at kalde Skæveknud. For at komme hen til døren måtte Jacob skræve over Skæveknud. Han tøvede, han huskede den gang, hvor den lille mand havde knaldet ham en lussing, så han var faldet om på gulvet, fordi han efter sigende havde været for længe om at hente en flaske portvin, han var sendt i byen efter.

Turde han? Skulle han opgive det for i dag? Han vovede det.

Lige idet han skrævede, gav den sovende sig, vendte sig, og en flaske trillede klirrende henad gulvet. I panik sprang drengen til døren og ud af den. Han syntes, han hørte eder og råb bag sig, men han fo'r ned ad trappen og standsede først, da han stod ude på gaden.

(Fortsættes i næste nummer.)

INDIANERLIV

Fortsat fra side 71

også kaldes. Dette trin ligner meget »Tå-hæl«, her sætter du også først venstre fod frem, så kun tåen hviler i jorden, men inden du sætter hælen til, slæber du tåen lidt tilbage, og så følger hælen som før.

Altså, du står med samlede fødder. Venstre fod frem, tåen på jorden (1), træk foden lidt til dig, idet du slæber tåen, og lad hælen falde til jorden (2) o. s. v. Men læg mærke til, at i dette trin skal »trommen«'s hårde slag falde på »2«, og det lette slag på »1«. — Altså det er hælen, der holder takten, mens det i »Tå-hæl«-trinet er tåen. — Du kan forstå, at dette trin ikke kan og ikke skal udføres så hurtigt som »Tå-hæl«-trinet, idet det meget ofte i dansen betegner, at indianeren lister sig frem.

Når dansen skal udføres rigtigt, skal danseren være forsynet med en rem med bjælder omkring hver ankel, så trommeslageren kan høre takten og følge den, og netop denne lyd af tromme og bjælder er med til at give hele sceneriet det eventyragtige præg, der fanger tilskueren og holder ham tryllebundet.

Til slut vil jeg henstille til dig, at du laver dit danseudstyr så nøjagtigt som muligt — uden for mange moderne fikfakserier — og at du udfører dine dansetrin så nøjagtigt du kan, så tilskueren virkelig får et billede af den rigtige indianer; — ja, du skal selv føle dig som indianer.

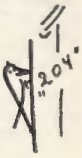

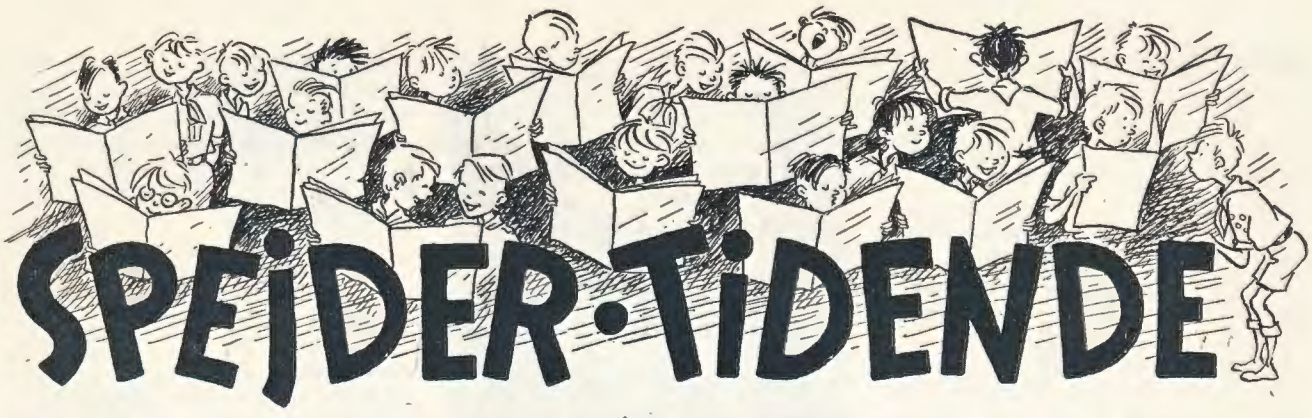

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

RADIOUDSENDELSE

Tirsdag d. 29. april bør du lukke op for radioen kl. 16,20 for i udsendelsen for piger og drenge at høre korpsets årlige radioudsendelse. Du kommer til at høre om søspejderne i Aalborg, dels om deres arbejde på landjorden, dels om en øvelsessejlads. På genhør!

3. ÅRHUS TROP

har fejret sit 40-års jubilæum. Det skete 2. februar med det traditionelle fødselsdagsløb sammen med 4. og 5. Århus trop. Løbet fandt sted i Marselisborgskovene, og det blev Uglerne fra 5. Århus, der løb af med sejren.

Gamle spejdere fra 3. Århus overværede paraden og medbragte en kærkommen jubilæumsgave til troppen, nemlig et helt lejrudstyr til en nyoprettet patrulje samt et gavekort til køb af yderligere lejrmateriel.

Om aftenen festede troppen og flokken i Håndværkerforeningen.

6. Godthaab trop

har planlagt sammen med 1. Oslo trop at afholde sommerlejr ved Kongsøre. I forbindelse hermed skal de norske spejdere indkvartehes hos Godthaabsspejderne, så nordmændene også når at få København at se.

I abbed Nicolaus' fodspor —

1. Nakskov trop har planlagt en ikke helt almindelig sommerlejr. Troppen starter en 10 dages vandring med kærre fra Nørre Snede og følger hærvejen til grænsen ad den rute, som den islandske abbed Nicolaus beskrev for 800 år siden. Kun en trediedel af denne strækning er almindelig landevej.

Troppene på Amager

har været i sving med at indsamle gammelt tøj i Sct. Georgs Gildernes hjælpearbejde på Vestamager.

Sct. Jørgen trop

i Holstebro har i vinter haft den gode idé at fremstille foderkasser, som de har solgt i byen. Da kasserne var solidt lavet af gode materialer og imprægneret med fernis og dertil en rimelig pris — 5 kr. — var der god afsætning.

Sommerlejrminde! Nu kan det snart blive tiden igen. Billedet er fra LEO-troppens sommerlejr. Troppen skal i år sammen med 1. Notodden til Jylland.

Du har spejderbrødre verden over! Her er japanske spejdere i gang med pionerarbejder ved en spejderopvisning.

Rob-Roy,

hedder roverklanen i Sønderborg. Den har udsendt en ny sangbog udelukkende bestående af spejdersange, som er dukket op gennem årene og ikke er trykt andetsteds. Den er beregnet for ulve og spejdere i Grænsedivisionen og vil være et udmærket supplement til »den gule«.

Kong Volmers trop

har fejret sin 40-års beståen. Og det er sket med manér! Der skulle både en lørdag og en søndag til for at nå gennem programmet.

Lørdag den 18. januar holdtes en stor fest på hotel Valdemar, som havde samlet det største antal, der nogensinde har deltaget i en spejderfest i Vordingborg, og som fyldte hotellet til trængsel.

Festen indledtes med velkomst af tropsrådsformanden, isenkræmmer Mikkelsen, som kunne fortælle, at festen også var for 2. Kong Volmers trop, søspejderne, flokkene og klanen, alle skud på den trop, der var stiftet for 40 år siden.

Inden underholdningen løb af stabelen var der taler samt overrækkelse af gaver fra byens øvrige ungdomsorganisationer, som gav udtryk for godt samarbejde gennem årene. Underholdningen gik fint over scenen og henrykkede det store publikum.

Om søndagen marcherede troppene og flokkene gennem byen med fanerne i spidsen til det nye tropshus. Her mødtes man af en stor overraskelse, nemlig en ualmindelig flot totempæl. Den var i nattens mulm og mørke rejst ved hytten af gamle Vordingborgspejdere.

Byggeudvalgets formand, direktør Højer Nielsen, kunne ved en parade foran tropshuset redegøre for arbejdet med tropshuset. Det fremgik heraf, at mange af byens borgere havde ydet en stor indsats ved enten at udføre arbejdet gratis eller ved at holde udgifterne meget lave. På byrådets vegne ønskede borgmester Fritz Petersen troppen til lykke og udtalte håbet om, at tropshuset måtte blive rammen om et godt ungdomsarbejde. Sluttelig overrakte borgmesteren troppen en blæsebælg til pejsen som gave fra byen. Andre gaver blev overrakt, og man kunne derefter tage tropshuset i nærmere øjesyn. Det indeholder et stort tropslokale med pejs samt to patruljelokaler. Endvidere er der en tilbygning med entré og toiletter. Alt i alt et smukt og velindrettet tropshus.

Festlighederne afsluttedes med et »tropsmøde for viderekomne«, og det var en frokost på hotellet for de gamle spejdere, og det havde samlet ca. 75 deltagere.

Jo, vist var det regnvejr i jubilæumsjamboreen. — Billedet er taget af Erik Mørck, Hornslet trop.

INTERNATIONAL EFTERLYSNING!

Har du været med i jubilæumsjamboreen?

Er du vistnok fra Copenhagen?

Er du seks fod høj og ser helt godt ud?

Har du store fødder?

Kan du huske to unge damer med henholdsvis lyserød og blå cardigan og sort og grå nederdel?

Har du ladet en af disse prøve din støvle?

Har du sammen med en ven båret pigerne over en mudret strækning (dem var der vist nogen af på jamboreen!)?

I bekræftende fald må du straks besvare den hilsen, som vi har modtaget fra Margaret og Olwen. Adressen kan du få ved at skrive til postbox 44.

For andre, der ønsker pennevenner, har vi også noget: Ialt 11 norske spejdere vil gerne skrive med danske do. Ønsker du forbindelse med fjernere lande, prøver vi gerne at hjælpe dig, hvis du meddeler os navn, adresse, alder og særlige hobbies. Men hav tålmodighed, det kan tage flere måneder, før vi får svar!!

Skriv til:

DANSKE SPEJDERES FÆLLESUDVALG

POSTBOX 44, KØBENHAVN K.

Falkonerspejderne

regner med at skulle gennemføre to sommerlejre i år. Den ene skal gå op til Færøerne, og den vil vi meget gerne høre om her i Magasinet til efteråret. Den anden går til Stubbekøbing.

1. Årup trop

har indbudt spejderne fra Ejby til en større øvelse i Bred.

Nordvestfyns division

afholder sin divisionsturnering i St. Bededagsferien på Hylkedam. Hver patrulje skal medbringe en 5 cm tyk halmmadras, som patruljen selv har vævet, til patruljens telt.

1. Grindsted trop

har fejret sin 25-årige beståen med en stor spejderfest sammen med de blå pigespejdere.

Sammen med de unge førere i Sdr. Omme har 1. Grindsted startet en roverklan, som hedder Valhalklanen. Der er foreløbig kun et sjak, nemlig Thor, men man håber snart at kunne lade andre sjak, opkaldt efter andre nordiske guder, følge efter.

Navneforandring.

Troppen i Pindstrup bærer nu navnet: 1. Pindstrup trop i stedet for 1. Ryom trop.

Han er dyrere end de andre bjergførere, men han er det værd! (Boys Life.)

Er du sugerørsobservatør!

Dette spørgsmål kan måske lyde lidt fjollet og intetsigende, men ved nærmere eftertanke vil du sikkert indrømme, at der alligevel er god mening i ordet.

Tænk dig den situation, at du er så heldig at komme til at deltage i en større eller mindre international lejr, og du taler dansk og lidt af et eller andet udenlandsk sprog, som du har lært i skolen.

Din tropsfører behersker måske engelsk eller tysk og kan således klare sig i disse tilfælde.

Hvad så med dig? — du kan kun påtage dig »sugerørsobservatørens« rolle, nemlig at stå med et fjoget udtryk, for derefter at være glad for en kortfatet oversættelse fra din fører.

Men er det tilfredsstillende for dig?

Måske, såfremt du da kun vil optræde som tilskueren.

Men perspektivet er meget større.

Som du ved, har vi spejderbrødre i mange lande udover de engelsk- og tysktalende.

Der er både franske, spanske, græske og italienske for at holde os indenfor Europas grænser, og disse spejdere kan ligesom du deres eget lands sprog.

Resultatet bliver, at vi ikke forstår hinanden, og det må siges at være et yderst negativt resultat af et verdensbroderskab.

I vore skoler lærer vi en del om forskellige lande og folk, men denne viden giver også kun observatørens, vi må — uden at forklejne bogens forfatter— godtage bogens ord, uden mulighed for at kunne kontrollere dens ægthed.

Hvis vi derfor — foruden vort eget gode danske sprog — også behersker et internationalt neutralt hjælpesprog, ja så ville vi have det allerbedste hjælpemiddel til at forstå andre mennesker, deres sæder og skikke, deres lande og disses natur, samtidig med at vi ville få chancen til at blive forstået.

Med andre ord, vi ville ikke længere være sugerørsobservatører, men virkelige aktive verdensborgere.

Og hjælpemidlet er:

Det internationale, neutrale hjælpesprog **»Esperanto«.**

Alle nærmere oplysninger fås ved henvendelse til SpejdernesEsperanto Ligo, adresse: Sejer Holgersen, Ejnarsvej 99 — Lyngby. Telf. Fulda 98.07.79.

Med spejderhilsen

Sejer.

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

Gylden Sax trop
PF Bent Møller
PA Ebbe Funch
PA Jens Andersen
Mogens Hansen
Svend Skovgaard

VÆBDERE

Johan Rantzaus trop
Bent Eglund
Johan Hansen
Ole Hansen
Knud Erik Larsen
Morten Brinkløv

1. Riisskov trop
PF Christian Pedersen
PA Benny Andersen

Søren Kannes trop
PA Bent Jacobsen

1. Godthaab trop
PA William Humble
John Bjerreby

Irokeserstammen
PF Steen Brøndum

Gylden Sax trop
PF Bent Møller
PA Ebbe Funch
PA Jens Andersen
Jan Clausen

Karl af Rilse trop
PF Steffen Johansen
PF Steen Jensen
SM Jens Jensen

1. Akirkeby trop
PF Ib Madsen

Kongsvang trop
PA Bent Frisch
Børge Kristiansen
Jørn Krone Kristensen
Gert Boe Andersen

2. Rønne trop - Bålets Sønner
Jesper Holm

RIDDERE

Gylden Sax trop
PF Niels Lundby
PF Svend Korterup

ILDBOR

Pukka Shaitans, Hørsholm
SM Nils Clausen
Erik Tvede-Jensen

VANDRINGER

100 km
Gylden Sax trop
PF Svend Korterup
Steen Peerson

75 km
Musketererne, Vejle
Lars Christensen
Lars Knudsen

5. Østerbro trop
PF Ole Nordstrøm

60 km
1. Silkeborg trop
PF Bent Nielsen
PA Jens Erik Fog Mikkelsen
Bjarne Berg Christiansen
Kai Stecher
PF Jørgen Sommer
PA Claus Palmgren Jensen
Kaj Munch
Hans W. Christansen
Jens Jørgen Munch
PF John Hansen
PA Niels Aage Møller Nielsen
Lars Skou Jensen

5. Østerbro trop
Jørgen Sønderskov
Peter Adam Uhl

Musketererne, Vejle
Jesper Andreassen

I februar har

skovmændene i Amagerland division været på en fin hike med bivuakering i Egemosen, hvortil der »för tilfället« var tilkørt et mægtigt læs ris og grene til bivuakbygning samt store kævler til »nyingild«, som vi prøvede for første gang, med succes, ilden holdt hele natten, og vi kunne lave vor morgenmad og bage brødet på samme ild som om aftenen. Turen startede fra Værløse og fortsatte om søndagen nord om Bastrup sø med ruinen langs med Mølleåen tilbage til Værløse i stridende snestorm på spejlglatte veje, en rigtig »mannetur«.

Peder Bredahls søtrop

lader årets sommerlejr (sejlads) gå til Avernakø med ture til Lyø, Faaborg og Fjellebro. Troppen håber naturligvis på god vind.

Ny trop og flok.

I Sig er Sct. Gertruds trop og flok under Vesterhavsdivisionen blevet genoprettet.

KOM OG SYNG MED!

Statsradiofoniens drengekor holder stor og munter sang- og koncertaften for ungdomskorpsene mandag d. 5. maj kl. 19,30 i KFUM's festsal, Rosenborggade 15.

Billetter à kr. 1,50 fås hos Viggo Kirk, Ordrupvej 151. Tlf. OR 6268. Hverdage kl. 17—19. (Giro 63142).

Slå jer sammen og bestil billetter under ét.

Jokke

og alle hans patruljekammerater skal med i sommerlejren, for Jokkes patrulje er en patrulje med sammenhold i. Nemlig!

Af rygsække fremhæver vi:

Spejder ransel **49,50**

Rover ransel **63,00**

Kit-Kat ransel **75,00**

Mallemuk rygsæk
med meis **95,00**

Af soveposer fremhæver vi:

Red Line 1/1 uld krøluld m. cambricbetræk **68,00 73,00**

Red-Line andedun med mellemvægge .. **100,00 110,00**

Red-Line andedun, ekstra kval. med mellemvægge **115,00 125,00**

Dynella Terylene siliconebehandlet **128,00 138,00**

Af andre ting fremhæver vi:

Nyt SILVA-kompas type 3, vædskefyldt m. selvlysende punkter **17,75**

Kit-Kat skuldertasker, spec. tilbud — begrænset lager **13,85 15,85**

Ny fransk lejrlygte m. bøjle — kan stå i flere stillinger **5,75**

Picture Log, 255 billeder fra Jamboreen 1957 .... **12,00**

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor:
Frydendalsvej 32, København. Telf. VE 3666

Begge blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8—16, lørdag 8—12

Til ulveungernes og spejdernes forældre

Med dette nummer af »Magasinet« følger vort nye forårskatalog, som vi meget gerne vil henlede Deres opmærksomhed på.

Vi har i kataloget et bredt udsnit af de varer, vi fører, og vi kan love Dem, at det er kvalitetsvarer, og at vi står inde for de ting, vi sælger. De kan trygt henvende Dem til Depotet — og såvel i København, som i Århus, Odense og Aalborg, får de en sagkyndig vejledning af fagfolk.

Selvfølgelig gælder dette i første række spejderudstyr, men også det store område, der hedder

CAMPING

er vi eksperter og kan lade Dem drage nytte af vor mangeårige erfaring — vi véd, hvad der skal til både til det lille udstyr til cykel eller scooter og til det store udstyr i bilen med det store bagagerum. Vi har et specielt katalog med telte for civil lejrsport, og det sender vi gerne. Men også i det katalog, som De har fået nu, kan De læse om telte, soveposer, luftmadrasser, kogegrejer, camping møbler m. m.

De støtter også den flok eller trop, som Deres søn er medlem af, ved at handle i Depotet, idet vi giver bonuskupon ved hvert køb.

— På gensyn i Depotet. —

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K,
telf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 2 83 70
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN.